

BISERICA ȘI ȘCOALA

oaze bisericescă, școlastică, literară și economică.

**Apare odată în săptămână:
DUMINECA.**

Redactor responsabil: ROMAN R. CIROGARIU.

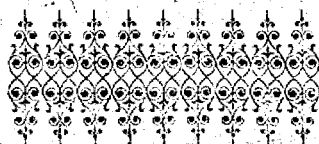
CALENDARIUL SĂPTĂMĂNEI

APRILIE

are 30 zile.

Prier

1902 Zilele săptămănei	Calendarul Iulian	Calend. Gregor.
Dumineca VI. a Floriilor, evangelia dela Ioan c. 8, v. 41.		
Dumin.	7 (†) Floriile	20 Sulpitius
Luni	8 M. Iridon	21 Anselm
Marti	9 M. Eusechie	22 Sotir și Cain
Mercuri	10 S. Ter. și Pomp.	23 Adalbert
Joi	11 M. Antița	24 S. Georgiu
Vineri	12 Vinerea Patimilor	25 Marco Ev.
Sămbătă	13 M. Artemie	26 Cletus

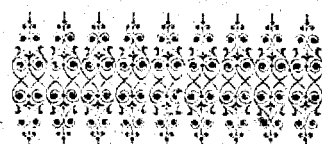
A apărut

ABC-darul

ilustrat în Tip. diec.
de

Moldovan și soții.

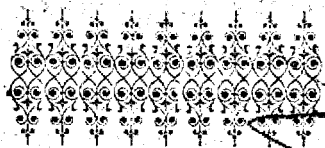
Din nou întocmit și
redigiat, ediția a III-a.

Clisee noue

carte aprobată și de
Ven. Consistorii gr.-or.
rom. din Arad și
Caransebeș.

Se poate procura cu pre-
țul de 40 fileri de la
Administrația Tipografiei
diecesane din Arad.

BISERICA ȘI ȘCOALA.

Foaie bisericească școlastică, literară și economică.

Apare odată în săptămână: **DUMINECA.**

PREȚUL ABONAMENTULUI.

Pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 10 cor. — pe 1/2 an 5 cor.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 14 fr. pe jumătate an 7 fr.

PREȚUL INSERTIUNILOR :

Pentru publicațiunile de trei ori ce conțin
cam 150 cuvinte 6 cor.; până la 200 cuvinte
8 cor.; și mai sus 10 cor. v. a.

Corespondențele să se adreseze Redacției
„BISERICA ȘI ȘCOALA”
Ear banii de prenumerațiune la
TIPOGRAFIA DIECESANĂ în ARAD.

Nr. 2080/1902.

Circular

către toate oficiile protopreebiterale și parohiale din districtul Consistorului din Arad.

De după dispozițiunea §-ului 98, combinată cu cea din p. 11 a §-ului 121 din Statutul Organic, trebile eparchiei pe timpul veduvei scaunului episcopesc, le conduce **Consistorul ca sen. strîns bisericesc**, care pe cum vi-s'a comunicat prin circularul Nr. 1944, încă în 23 l. c. — ziua morții regretatului nostru episcop, — intrunindu-se în ședință sub presidiul părintelui-archimandrit Augustin Hamsea, a și luat conducerea afacerilor din acest district.

Pe ziua de astăzi convocându-se apoi și intrunindu-se **plenul senatului strîns bisericesc** și avînd în vedere, că părintele archimandrit a declarat însuși, că mandatul primit dela regretatul episcop a încetat cu ziua morții acestuia și din acest motiv însuși s'a retras dela presidiu, și astfel învederând, că fericitul nostru episcop de pie memorie Iosif Goldiș s'a mutat la cele eterne fără a-și fi numit locțiitor conform celor prevăzute în §-ul 118 alinia primă din Statutul Organic, Consistorul s'a aflat îndemnat a aplica dispozițiunea din alineatul al doilea al

§-ului de mai sus, prin care se dispune, că „murind episcopul fără de a fi denumit locțiitor, afacerile aceuia le va exercia cel mai bătrîn așesor ordinar din partea preotească”, care de după organizația de acum a Consistoriului nostru diecesan, este **subscrisul protosințel.**

Notificându-vă deci tuturor spre știre și orientare, că conducerea afacerilor în acest district a luat-o **Consistorul diecesan, ca senat strîns bisericesc sub presidiul subscrisului**, și că în ziua de astăzi am și luat presidiul, Vă notificăm și aceea, că toate afacerile, atât prin Consistor, cât și cele presidiale, vor fi pertractate și resolvite cu observarea dispozițiilor pozitive ale bisericii noastre.

Arad, 30 Martie, 1902.

*Consistorul eparchial gr.-or.
rom. din Arad.*

*Ioan I. Papp m. p.
protosințel.*

Conferința preotească din tractul Beliului.

— *Raport special.* —

Pentru a combina și a pune la cale cele mai corespunzătoare mijloace pentru interesul viu al bisericii noastre naționale române, dl protopop tractual Petru Sîrbu a conchemat conferința preotească pe ziua de 9/22 Martie a. c. în școala confesională gf. or. din Ucuriș.

La orele 10 a. m. s'a celebrat prin ppopul

tractual chemarea Duhului sfânt și apoi toți s'au întrunit în sala școalei confesionale, unde dl protopop prin o vorbire frumoasă salută preoțimea întrunită, și își exprimă părerea de rău, că din 33 preoți abia jumătate sau prezentat, apoi declară ședința de deschisă.

Protopopul este viu aprobat, apoi conferința

alege de notar pentru ducerea protocolului pe Iosif Pinția (iunior) preot în B.-S.-Miclăuș.

Astfel constituită fiind conferința, se iau la desbatere următoarele puncte:

1. Cari ar fi mijloacele, prin cari am pute lupta cu succes în contra proselitismului religios, care s'a încuibat în sinul poporului nostru?

La acest obiect vorbesc preoții: Gavriil Bejan din F. Tout; Iosif Pinția iunior, G. Bodnariu din Bochia și Ioan Cătană din Ciuntahaz și după o desbatere interesantă, se anunță, ca conclus:

»Preotul să nu întrelese nici o ocaziune de a predica cuvântul lui Dumnezeu la ori-și-ce funcțiune, ear aceia căci nu ar ave timp totdeauna a se pregăti să cetească căzania cea iubită de popor; preotul să studieze și să cetească s. scriptură, că așa ușor poate combate cu aceleași arme pe sectari.«

2. Cum să se sporiască averile bisericesti și școlare?

După o desbatere îndelungată dintre preoții: Ioan Cătană, Vasilie Lenaiția din Olcea și George Cherecheșiu din Petigd, se ia ca conclus propunerea preotului G. Cherecheșiu, »Ca preotul în tot anul toamna fără de nici o genare să colecteze dela credincioși bucate pentru crearea ori sporirea fondului bisericesc-școlar.«

3. Cum să-și împlinescă preotul funcțiunile și agendele oficioase punctual și conștiențios?

După o desbatere momentuoasă se ia ca conclus:

»Preotul se îndrumă a sevîrsi toate nile după molitvelnic cu zel apostolic și, cu știință, ear protopopul e poftit a controla goare preoțimea, ear dacă nu ar folosi acești fie trași în cercetare disciplinară.«

4. Urmează cetirea disertatiunei, de preot George Cherecheșiu »Ingrijirea preotului pentru dezvoltarea economică a poporului.«

Disertatiunea este ascultată cu viu interes, iar disertantului i-se exprimă mulțămîta.

5. Preotul Ioan Cătană după o motivare interesantă și după discuțiile ivite în organul diocesan »Biserica și Școala« cu referință la fondul preoțesc, propune: ca fondul preoțesc, ca și în trecut să rămână fond pentru preoți, veduve și orfani, și nu numai fond pentru veduve și orfani.

Se desbat cestiuni de natură bisericescă și școlară, asupra cărora se pronunță conferința și aduce concluse ca și asupra propunerilor înșirate apoi înaintat fiind timpul până la 1 p. m. cu plăcere se ia conclus, ca preoțimea adunată să trimită o telegramă Prea Cuvioșiei Sale dlui vicar episcopesc Vasilie Mangra, carea sună:

»Preoțimea tractului Beliu întrunită azi în conferință cu supunere fească Vă exprimă omagiile pentru înțeleapta conducere și păstorire.«

Dumnezeu ne-a ajutat și întăriți în credință pleca-vom înainte.

Un preot din tract.

PREDICĂ.

Pentru Dumineca — Florilor — a VI-a s. păsimesi.

Osana! bine este cuvântat, cel-ce vine intru numele Domnului, Impăratul lui Israil.« (Ioan XII. 13.)

Iubiților creștini!

Muri și Lazar, prietenul și iubitul cel mai de aproape al lui Iisus, și se obida Marta mult și se măhna Maria surorile lui, încât nu aflau mângăere. »Și mulți din Iudei veniseră la Marta și Maria, ca să le mângăie pe ele pentru fratele lor.« (Ioan XI. 19.) Da, mângăere, însă ce folos, că era goală, deșartă, fratele lor era mort. Iisus simți cu Duchul seu, că plângere mare e în casa prietenului și iubitului seu Lazar. — Mă duc să le mângăi pe surorile lui, și de vor nutri tot aceeași credință de mai nainte mai ales acum, după această cercare grea, îl voi și învia din morți — așa cugetă Iisus, ceea-ce le dădu și învățăceilor sei a înțelege. Și ia Domnul drumul spre Vitania; Marta aude că Iisus e pe cale, îi ese spre întimpinare și între suspinuri îi spune: »Doamne de ai fi fost aici, fratele meu n'ar fi murit;« (Ioan, XI. 21.) și tot astfel îl întimpină și Maria plângend. — Iisus suspina de durere și ochii i-se umplură de lacrimi ferbinți, încât nu mai putu vorbi nimic. Merge la mormânt și numai

prin o strigare: »Lazare, vino afară!« (ibid. 44) scoală pe Lazar, care, era de 4 zile în pământ. Minunea minunilor se vesti oamenilor la lumina zilei; mulțimea adunată fu nevoită să creadă, văzend pe Lazar umblând și grăind cu Domnul. E adevăr, nu e nălcă, Lazar merge cu Cristos acasă, surorile pregătesc cina și mănăncă toți împreună. Vestea aceasta trece ca și fulgerul din gură în gură la poporul iudovesc, și prilejul e bun, că mulțimea adunată în Ierusalim pentru srbătoarea cea mare a Paștilor se însuflește pentru Iisus și așteaptă cu nerăbdare să vadă. Poporul era pe partea lui Iisus; se pregătesc cu mic cu mare să-i facă o întimpinare dintre cele mai strălucite. Toți alerga din toate părțile, își lasă lucrul, până chiar și bolnavii se scoală din paturi — însuflețit fiind tot Ierusalimul.

Iisus deși împăratul împăraților, nu-și face însă intrarea în Ierusalim cum o făceau împăraților Romanilor cu pompă, — făloșia și îngâmfarea ne mai pomenită, ci simplu de tot, ca cel din urmă sărac — blând și smerit — călare pe un asin — chipul smereniei. Poporul îl întimpină din departe cu strigăte de bucurie, unii îi astern calea cu flori și ramuri verzi, alții earăși în marea însuflețire se desbracă și-i astern chiar și hainele lor, pe calea unde avea să

...mic cu mare strigau într'un glas: „Osana!
 venit cel-ce vine întru numele Domnului
 ratu lui Israel.“ (Ibid.) Atâta însuflețire n'a văzut
 la poporul jidovesc ca în ziua de azi, în toată
 țererea sa pe pământ, și nici-odată măcar n'a auzit
 îndu-se Lui: „Osana!“ ear' azi văzduhul e plin!
 să fie pricina, iubiiții mei frați și fii ai acestei însu-
 țiri, și cât are să țină această însuflețire a acestui
 popor „ales“ al lui Dumnezeu? Las' la o parte pe ji-
 dovi, fiindcă ved și la voi în mâni ramuri verzi de
 salcie, și pricep și înțeleg că și voi sunteți azi însu-
 flețiți pentru Cristos cu mic cu mare, după cari semne,
 vă întreb iubiiților: *Câtă vreme ține însuflețirea noastră?*
 Și oare nu se va schimba ea ca și cea a poporului
 jidovesc din: „Osana!“ la 5 zile în: „Restignește-ți!“
 Ar fi bine să fie, nu! Eu știu însă că e așa! Drepta-
 tea m'a hotărit să ve zugrăvesc azi pe creștinul no-
 stru care azi e cu „Osana!“ ear' mâne cu „Restig-
 nește-ți!“ ca voi înși-vă să vă convingeți despre nestat-
 ornicia omului.

Mărite Cristoase! Tu care inviași pe Lazar
 cel apucat de putrețime, invie Doamne și simțul de
 ascultare al fiilor mei, ca ceea-ce le predic să aște,
 resunet în inimile lor; ascultă-mă împărate! ca să nu
 rămână glasul meu resunet în pustie.

Asculta-ți-mă iubiiților!

* * *

Omul, făptura cea mai aleasă și totodată cea mai
 plăcută dintre toate ce a zidit a tot înțeleptul Dumne-
 zeu la facerea lumii, cu ce n'a fost el înzestrat de
 Tatăl ceriului și al pământului? N'are chipul cel mai
 frumos de pe fața pământului? Mai mult! mai sus
 decât pământul, după chipul și asemănarea lui D-zeu:
 „Și a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul nostru,
 și după asemănare.“ (Facere, I. 26.) și ca atare unde
 n'a fost așezat el? Au n'a fost el stăpânul „desfătătoare“
 singurul stăpân al raiului, unde nu ducea
 „nici lipsă, nici dureri!“ Inzestrat cu cea mai bogată
 înțelepciune și înțelegere curată; toate părțile trupului
 în cea mai frumoasă înțelegere întocmit constător
 din trup și suflet; cu picioarele cari sunt temelia tru-
 pului să calce pământul; cu capul, cămara înțelepciu-
 nei și pot zice fundamentul Duchului lui Dumnezeu,
 a singurului suflet, care e rânduie a ne trage sus la
 înălțime, cu capul da, sus către ceriu. Bogat în înțe-
 lesul adevărat al cuvântului, și earăși sêrac, încât nu
 mai se poate cugeta. Cu cât e bogăția, primită dela
 Dumnezeu în urma Darului și îndurării nemăsurate,
 cu atât sêrăcia mai mare, în urma voiei celei atot
 rele. Desêvîrșit — cum ași striga cu Cristos după
 măsura Darului lui Dumnezeu, și stricat voiei și aple-
 cărilor sale. Cu „Osana!“ în gură, când caută sus la
 ceriu; cu „Restignește-ți!“ când își pleacă ochii la pâm-
 înt. Și acum fără a vă întreba eu Creștinilor, ce ve-
 deți voi în chipul omului sau a creștinului nostru?
 Nestatornicia! Ea strigă cu glas răsbunător contra omu-
 lui! Și cât e de mare! E cu atât mai mare cu cât
 e ea mai veche! Adam omul cel dintâi, el s'a urzit,
 ea și a cuprins toată lumea, și e acum cu atât mai
 primejdioasă cu cât a cuprins nu numai pe un om
 singur, ci întreaga lume!

Trec dela începutul lumii și nu mă abat la nici
 un popor, pentru-ca să caut întru cât a fost, sau nu,
 cutare neam de oameni statornic, sau nestatornic în
 credința adevăratului D-zeu, nu, pentru-că scopul meu
 e d'a zugrăvi pe creștinul nostru de azi. D-zeu de
 două-ori s'a arătat că e: la facerea lumii, și la
 mântuirea ei! Dacă oamenii dela început până la ve-
 nirea D-zeului Iisus pe pământ au fost tare nestatornici

în credință, apoi mai că nu li-se poate lua în așa
 nume de rău, căci să zicem cu ei, că, n'au văzut pe
 D-zeu; însă pe atât mai mult noauē ni-se socoate ne-
 statornicia mai aspru, cu cât am văzut pe D-zeu în
 fața lui Iisus, și cu cât l'am văzut pe D-zeu, cu atât
 nestatornicia noastră crește, însă în aceeaș măsură
 suntem și mai vrednici de pedeapsă și bătăi, cu cât
 pentru noi a pățimit, cu cât noi de bună voie am luat
 și purtăm frumosul nume de „creștin“ dăruit noauē în
 sf. baie a botezului, întăia Taină a creștinătății.

Precum odinioară era neamul jidovesc poporul
 „ales“ al lui D-zeu, așa suntem noi creștinii poporul
 iubit al lui D-zeu. Ba, noi suntem mai mult; Evreii
 trebuiau toată casa să-și junghie un miel, în fie-care
 an, cu a cărui sânge ungeau pragul ușii în preseara
 Paștilor, ca să fie scutiți de moarte toți cei întâi născuți
 din neamul jidovesc, precum a grăit Domnul la Moisi
 XII. 12. „Și voi trece prin pământul Egiptului în noaptea
 aceea, și voi omorî pe tot cel întâi născut în pământul
 Egiptului, delu om până la dobitoac și asupra tuturor
 D-zeilor Egiptenilor voi face izbândă: Eu Domnul.“

Am zis că noi suntem mai mult, pentru-că Dom-
 nul Cristos, se jertfește El singur noauē, și nu cere
 nici o jertfă dela noi, numai să fim statornici
 în credința noastră, să-l mărturisim cu gura și cu
 inima noastră. Pentru noi să suie El azi în Ierusalim;
 pentru noi se dă El patimilor de bună voie, ce-ți stau
 înainte în săptămâna mare, — mare după măsura pa-
 timilor Domnului, dar mai ales mare — cum zice
 Ioan Gură-de-aur — pentru-că în aceste 6 zile mai
 înainte de Paști se sêvêrșește mântuirea noastră. Și
 după-ce cunoaștem scopul suirei lui Cristos în Ierusa-
 lim, și ne putem da seama și de frumosul nume ce-l
 purtăm, cine din noi iubiiților mai are cauză de a se
 îndoii despre Cristos, d'a se schimba în credința sa ca
 și vremea care odată e soare, altădată ploaie, sau
 cine din noi are moti- numai să striga „Osana!“
 ear după 2, 3, sau 5 zile „Restignește-ți!“ Unul că
 acela, dacă nu ar și fi între noi ci ori unde s'ar găsi,
 ar fi vrednic de disprețul tuturor, și n'ar fi mai mult
 îndreptățit să mai poarte numele de „om“ dar cum să
 se mai învrednicească și de frumoasa numire: „Creștin!“

Însă cu durere trebuie să strig, că nu este numai
 unul, nu, e lumea plină, poate că este unul, sau doară
 nici acela care să aibă statornicia adevărată între
 creștinii noștri! Și cum, mă veți întreba cu toată
 curiozitatea inimilor voastre, au doară nu suntem noi
 creștini buni, tari și statornici în credința noastră,
 când venim la sf. biserică, și azi când ținem aceste
 stalpări de sălci au nu sunt acestea semnele statorni-
 ciei noastre și alipirei celei adevărate??

Așa ar fi răspuns și poporul jidovesc, dacă nu-
 mai pe departe l'ar fi cercat Iisus, când a intrat în
 Ierusalim, căci ce-ți mai trebuie, când și vestimțele
 și le așterneau pe cale, au mai putea fi aci, măcar
 și numai o umbră de îndoială sau de nestatornicie
 față de Cristos? Cine nu și-ar fi pus chiar și vicața,
 că acel popor, p'în de însuflețire față de Cristos, cine
 ar fi gândit că tot acei bărbați, mueri și prunci după
 5 zile nu vor striga cu o gură, cu un euget, nu vor
 cere: „Restignește-ți?! Restig este-ți?! Tot, aceia, cari
 îl declarară pe Iisus de „Împăratul lui Israel“ stri-
 gându-i: „Osana!“ după 5 zile strigară ca la un tâl-
 har: „Restignește-ți!“ O! câtă nestatornicie la oameni!
 Astăzi supus până la moarte, mâne dușman de moarte!
 Așa e omul. Cu gura te mărturisește Doamne, ear cu
 inima te alungă.

Bine, că astăzi iubiiților ne veselim d-zeește în
 casa lui D-zeu, și de luăm pentru fața lumii numai și

pentru datină, aceste ramuri de salcâ, și le ducem la casele noastre, n'am făcut nimic, pentru-că dacă nu credem așa ca și cum și noi am fi fost de față la această înfăptuire alui Cristos, ci stăm la îndoială că oare fost-a aceasta sau ba? Până atunci noi nu dovedim statornicie în credință; trebuie atât cu gura cât și cu inima să mărturisim în fața acelor care trăg la îndoială tainele bisericei noastre. Deși cu gura nu strigăm: restignește-l, restignim însă în cugetul nostru pe Cristos. Au nu restignim pe Cristos, deși azi strigăm „Osana!” dacă mană nu venim la sf. biserică să ascultăm rugăciunile, ce săgeată și rănesc chiar și peștile, dar cum nu inima noastră iubiților? Cine nu se înșiroează când aude și ia bine aminte patimile Domnului? Simțesc, par'că firea ar vrea să grăiască, să ne îndemne a merge la sf. biserică măcar acum, în săptămâna mare. Vă duceți la omul ce trage să moară, priveghiați zi și noapte, îl mângâiați până la eșirea sufletului, umpleți casa, încât abia mai poți străbăta; și pe Cristos îl lăsați singur fără pic de mângâiere. Il chemați întru ajutor când sunteți întru nevoie și după-ce ați scăpat de primejdie, nu vă mai aduceți aminte că este Dumnezeu. Ești bolnav în pat creștine, și te lupți cu durerile și numai încetezi din Doamne incolo, poate că pomenești pe Dumnezeu într-o săptămână mai de multe-ori, decât în întreaga viața ta, și după-ce te-a sculat nu vrei să mai ști de cel-ce te-a făcut sănătos. Au nu se restignește Cristos în chipul acesta de către tine omule! El priveghiază pentru tine, păcătoșule, și se roagă până asudă chiar și sudori de sânge și tu n'ai nici o grijă, tu dormi! Și dacă nu dormi, nu vii la biserică să ascuți frumoasele evanghelii ale pășimilor Domnului, umbli toată noaptea și cauți prin eliu de felii de păcate să restignești pe Cristos și în țărâzi să fii creștin și să strigi: „Osana!” Ai răstignit și pe Cristos și te-ai răstignit și osândit și pe tine, fiule!

Dar ce să mai zic de cina cea mare și mai de pe urmă a Mântuitorului, din Joia mare, sau de s-ta cuminecătura cu care dator este fiecare creștin a se împărtăși după un post de 6 săptămâni, ca o întărire a omului. Cu ce vă puteți escusa că n'ați luat parte? Biserica vă chiamă pe toți, nu face alegere între nume; masa e mare și bogată; jertfa e adusă; ușa vi-e deschisă; loc e fără margini și apoi de ce nu vă apropiați Creștinilor?! „Apropiați-vă și fețele voastre se vor lumina” -- grăește psalmistul -- „Gustați și vedeți că e bun Domnul.” Când vi se arată potirul cel sfânt și jertfa fără de sânge; când vă chiamă preotul cu atâta căldură: „Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați” -- de ce nu pășiți către altar să vă cuminecați? Cine să mănânce cina gătită, se cheme pe străini, sau ciungii, orbii și schiopii din răsăriturile ulițelor? Așa socotiți a întimpina pe Christos! Nu atât cu ramuri iubiților, că seamănă a fățarie dacă strigați numai cu gură „Osana!” ear cu cugetul îl restigniti. Au n'ați auzit că din ceata apostolilor n'a lipsit nici unul dela această cină, toți au mâncat, toți s'au săturat de trupul și sângele Mântuitorului și după dreptate luda numai nu putea avea loc la acea masă, învățacelul vinzător cu învățătorul cel atot înțelept și bun. El bunul nu-l alungă, El nu-l înfruntă, ba și atunci înainte d'a mânca îi agrăește pe toți cu: „Voi prietenii mei sunteți,” că doară va strepunge cuvântul „prieten” pe Iuda și va părăsi planul ce-l făcuse. El nu înțelege, el e nestatornic față ve Cristos, nu-l mai ține de: Învățător, Domn și Împărat, ba, nici cuvântul dulce „prieten” nu-l poate abate; el mai

bine arată statornicie în planul său fără făcut noaptea --; nerușinatul, el întinde mâna cu Mântuitorul în blid, Domnul nici atunci rușinează, ci numai îl face cunoscut Apostolilor tru că să-i liniștească, că el e, și nu altul, care masă își arată lăcomia, ce îl va vinde. Oh! ludo! Câtă amăgire pe tine și necaz pe sufletul tu. Așa sunt mulți, ba foarte mulți din creștinii noștri de azi, cari în întreaga viața lor nu s'au cuminecat și dacă se și hotărăsc a se împărtăși, fiind încă cu gura la sfântul potir, și atunci se îndoiesc despre Taina aceasta mare, și o primesc cu nevrednicie pentru-că nu sunt pregătiți cum se cade. În loc de „Cu frica lui Dumnezeu” sunt cu frica de lume ca nu cumva să-i osândească pentru-că s'au cuminecat; în loc de „credință” toată nestatornicia și în loc de „dragoste” toată receala către trupul cel sfânt și către sângele cel scump al Domnului nostru Iisus.

Eată dară iubiților creștinii noștri de azi! cât de mult s'au depărtat ei de moșii și strămoșii noștri și de întâii creștini cari, nu trecea o slujbă a liturghiei, să nu se fi cuminecat; aceia au arătat statornicie și nu s'au faliț atâta cu gura strigând „Osana!” ci mai vârtos au dovedit statornicia și alipirea cu inima lor.

În asemănare cu creștinul nostru de azi să-mi dați voie iubiților a vă aduce pe un S. Părinte ca model sau chip de creștin adevărat; o statornicie a credinței, nu în viața normală, când nu-e nici o primejdie, ci atunci, când în toată clipita i-se putea curma viața. Acel S. Părinte e Policarp, episcopul Smirnei, care a suferit moarte pentru Cristos și a făcut mucenic cum îi numește biserica. Ascultați sfersitul acestui mare creștin. Pentru credința sa în Domnul Cristos a fost ars de viu. Cu 3 zile mai înainte de prinderea sa a avut vedenie, că perna sa era cuprinsă de foc și le-a zis celor din prejurul său: „Trebuie de viu să fii ars.” La început se ascunde în case private, însă este arătat prin însuș casnicii săi.

Vineri, pe la amiază, Irod a eșit cu poteră ca asupra unui hoț și-l prinseră într-o casă; el putea să fugă la alte moșii, dar nu voi, ci zise: „Fie voia lui Dumnezeu.” Înțelegând el, că au venit să-l prindă, le ese singur în cale, îi cuprinde cu toată căldura, le dă de mâncare, și-i roagă să-i dea timp 2 oare să se roage. După rugăciune îl pun călare pe un asin și-l duc în cetate, tocmai în Sâmbăta mare. Moștenitorul tronului, Irod și cu tatăl seu Nikita îi es înainte cu trăsura, îl iau cu ei cu scopul d-al îndupleca să se lapede de Cristos, propunându-i: „Ce rău este a zice „Domnul Cesar” a jertfi și a face altele asemenea, scăpându-și așa viața.” Sfântul nu le răspunde nimic, dar stând ei a scoate un răspuns, le zise: „Nu voesc să fac ceea-ce voi mă sfătuiți.” Și neputându-l îndupleca îl deteră jos din trăsura, sucindu-și fluierul piciorului; el merge însă pe jos ca și cum nu i-s'ar fi întemplat nimica. Ajungând a intra în curtea diregătorului, un glas din cer îi zise: „Fi tare, Policarpe, și întărește-te!” Diregătorul căuta a-l îndupleca să se lapede de Cristos. Policarp însă necăjit căuta supărat spre mulțimea necredincioasă adunată ca să-i vadă sfersitul, suspina și cu privirea spre ceri zise: „Lipsească cei fără Dumnezeu.” Diregătorul nu înceată, ci tot mai vârtos îi propunea: „Joară și te voi slobozi, afurisește pe Cristos.” La acestea răspunde Sfântul: „86 de ani slujesc lui și nici când nu mi-a făcut nedreptate; și cum să blastem pe regele meu, care m'a mântuit?”

Stăruind diregătorul tot mai mult pe lângă Policarp de a se lăpăda, capătă răspunsuri tot mai aspre

...de statornicia Sfântului în Cristos. că vorbele nu folosesc, apuca a-l înfrica cu sălbaticie: „Animalelor sălbatică, zise dirigătorul, a te cău arunca, de nu te întorci“. Ear' el zise: „Aceste, căci noi nu ne putem întoarce dela mai bine decât rău; bine este din contră a trece dela rău la bine“. amenință cu focul. Sfântul îi răspunde, însă: „Tu ameninți cu focul, care arde numai o oră și apoi îndată se stinge; căci nu cunoști focul judecării viitoare și a pedepsei vecinice, care așteaptă pe cei necredincioși“. Fața sfântului strălucia ca soarele și se umpluse de toată tăriia și zăpăcise atât de mult pe dirigător încât trimise pe servitor de 3 ori se vorbească poporului: „Policarp a mărturisit că este creștin“. Auzind acestea mulțimă a începe a urla și a se năpusti asupra sfântului „cu înrătătorul fărădelegilor“ și face gălceavă multă cerând dela Aziarhul Filip să lase asupra lui Policarp un leu. Acela nu le poate implini cererea, fiind-că trecuse timpul goanei animalelor. Atunci mulțimea sbera cu un glas: „Policarp să se ardă de viu!“ Și îndată pe loc se pregătise toate, în pripa cea mai mare Jidovii fiind cu toate mai nainte la pregătirea rugului. Sfântul își desbracă hainele și stă gata să-l ardă, ei voiesc să-i bată cuie; el însă le zise: „Lăsați-mă așa; căci cel ce mi-a dat a muri în foc imi va da să sufer nemiscat pe rug și fără siguranța cuinelor voastre“. Nu i-au bătut cuie, și l'au legat cu mâinile la spate și rugându-se earăși, bărbații puși anume, au aprins focul. Flacăra era mare, însă nu-l putea mistui, pentru-că focul luase forma unui stn, ca o vislă umflată de vânt impresură trupul mucenicului, și el nu sta ca o carne ce se frige, ci ca o pâne ce se coace, ca un aur ce

se lămurește în foc — răspândind un miros ca de tămaie trupul seu.

Văzând Iudeii și păgânii că focul nu-l poate mistui; au poruncit să-l strepungă unul cu un cuțit cu două tășuri, și făcând așa, din împursătură a eșit atâta sânge că a stins tot focul, încât se mira tot poporul. Iudeii puseră strajă la foc, ca mine să nu-l ia să-l îngroape, ci au îndemnat pe dirigător ca după datina lor să-l pună în mijloc și așa l-au și ars. Astfel s'a sfârșit S. Policarp cu moarte mucenicească în 26 Martie sub Irod și arhiereul Filip dela Tralles ear' dirigător fiind Statius Quadratus. (Scrierile Părinților apost. de Dr. I. Olariu.)

Auzit-ați chip de creștin adevărat!? „Osana!“ i-a fost în gură când l'au prins și cu „Osana“ și-a închis ochii săi. Au nu vedeți voi în chipul acestui S. Părinte chipul lui Cristos? Cum nu, prea adevărat! Toate patimile sale asemenea patimilor Domnului; țărît pe la dirigători ca și Iisus; chinuit și batjocurit cum numai s'a putut mai rău. Policarp pentru Cristos, ear' Iisus pentru noi. Vreți să urmați acestui S. Părinte? Urmații fraților și fii mei! dacă vreți ca Iisus să vă zică: „Voi prietenii mei sunteți.“

Eu încă vă slobod acum, cu dorul d'a vă vede dea iarăși în cursul acestor zile sfinte și mari la patimile Domnului; ear' în Joia cea mare, ca să vă gătesc voue loc la masa Domnului cea plină de bună-tate. Dumnezeu să vă invrednicească pe voi toți fraților. Amin!

Arad, 4/17 Aprilie 1902.

Ioan Nicorescu,
preot gr.-or. rom.

PREDICĂ

pentru Dumineca Floriilor.

Iubiților Creștini!

Astăzi serbăm intrarea triumfală a Mântuitorului Cristos în Ierusalim; astăzi duhul răutății și al intrigilor pare că și-a pierdut puterea, ca sinceritatea nefățărîtă și simțul nobil al poporului necărturar să și poată neconturbat aduce tributul său de recunoștință și însuflețire naintea Mântuitorului Cristos: trimisului dreptății și al iubitorului de oameni! Poporul primește astăzi pe Iisus cu mai mare mărire decât pe un împărat. Unii îl întâmpină cu stâlpari de copaci, alții își aștern pe cale vestimintele; bucuria și însuflețirea ajunge la culme: bărbați, femei, tineri, bătrâni, ba chiar și pruncii cu toții ca dintr'o gură îl aclamează strigând: Osana, bine e cuvântat cel ce vine întru numele Domnului!

Dar de unde această primire strălucită? de unde această preamărire neobicinuită. Răspunsul ni-l dă sf. evanghelie de astăzi.

I.

»Și a mărturisit poporul, care a fost cu el, când pe Lazar l'a strigat din mormânt și l'a sculat pe el din morți, pentru aceea l'a și întâmpinat pe el poporul, că auzise, că el a făcut această minune!« (I. 12, 17, 18.)

Săvârșit-a Iisus și mai nainte minuni: a înviat pe fiica lui Iair, pe tinerul din cetatea Nain, a vindecat pe femeia cea bolnavă, a vindecat orbi, schiopi uscați și alte multe minuni a mai făcut, însă toate aceste au fost așa zicând de caracter local, și fariseii prin minciunile și clevetirile lor totdeauna s'au îngrijit, ca vestea minunilor suprafirești săvârșite de Iisus să nu străbata în toate părțile poporului și în toate părțile locuite de jidovi, așa, că cea mai mare parte a poporului, parte n'a avut nici o cunoștință despre sublimitatea învățăturilor și minunilor lui Iisus, parte le-a cuprins fals, tendențios de după informațiunile răutăcioase și viclene ale fariseilor, cari s'au temut de lumina adevărului. Astăzi însă apucăturile fariseilor s'au dovedit nepuntincioase, zadarnice. În Ierusalim, — ca de obicei la praznice mari, — era mult popor adunat din toate părțile locuite de jidovi, pentru-că aici era sicriul legii și nu în fie-care comună era biserică. Astfel despre învierea lui Lazar din morți a luat știre așa zicând întreg poporul jidovesc, și nu prin gurile fariseilor, ci poporul auzise dela oameni, cari înșiși cu ochii lor au văzut și au mărturisit, cum Cristos a înviat pe Lazar din morți fiind

patru zile în mormânt. Această veste s'a lătit în Ierusalim cu iuțimea fulgerului și mulți dintre ei au grăbit la Vitania să-l vadă pe Iisus și pe Lazar și văzându-i, au crezut în Iisus și au mărturisit adevărul. »Și a înțeles popor mult din jidovi, că acolo este și a venit nu pentru Iisus numai și ca se vadă și pe Lazar pe care înviase din morți.« (I. 12. 9.) »Și s'au sfătuit archiereii, ca și pe Lazar să-l ucidă, căci mulți pentru el mergeau din jidovi și credeau în Iisus.« (I. 12. 11.) »Și nu puteau afla, ce să-i facă, că tot poporul să ține de el, ascultându-l.« (Luca 19. 48.) Ear fariseii surprinși de însuflețirea generală a poporului și de alipirea neclintită față de Iisus, desপরসেরা și se tânguiau zicând între sine : »Vedeți, că nimic nu folosiți, eacă lumea merge după dânsul.« (I. 12. 19.)

Pe poporul necărturar însă nu simțul religios, ci dorul de libertate națională l-a însuflețit așa tare. E știut, că poporul jidovesc a gemut sub jugul greu al imperiului roman, 'și-a perdut independența națională, a fost un popor desprețuit și nesocotit. În Mesia cel promis de proci așteptau pe eliberătorul lor național. Când dară au văzut înșiși cu ochii lor, că Iisus a putut să învieze pe Lazar din morți chiar și după-ce trupul acestuia ajunsese în descompunere, cu toții au crezut și au fost convinși, că acest Iisus este trimisul lui D-zeu să scuture lanțurile sclăvici eluptându-le neatermarea națională. Astfel se esplică însuflețirea și bucuria generală chiar și a pruncilor, cu care Iisus a fost primit în Ierusalim mai strălucit, decât un împărat. Fariseii în răutatea lor diabolescă s'au folosit de însuflețirea nobilă a poporului, s'au amestecat și ei în popor aclamând și ei pe Iisus, nu însă din inimă curată, ci cu scop să pună în gura poporului cuvinte, cu cari să poată realiza restignirea lui Iisus, ear poporul însuflețit de minunea învierii lui Lazar și pătruns de dorul de libertate ca dintr'o gură striga : »Osana, bine e cuvântat cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israil!« — »Împăratul lui Israil!« : acesta este cuvântul, de care fariseii au avut lipsă, ca cu el să-l poată acusa pe Iisus naintea împăratului roman, că eată Iisus s'a făcut pe sine împărat, și întreg poporul ascultă de dânsul. Câtă răutate, cât viclesug !

Mântuitorul Cristos însă vede inima vicleană și răutăcioasă, înțelege scopul, apucăturile fariseilor. El știe, că această bucurie și însuflețire nobilă a poporului necărturar este calea ce-l duce la Golgota : locul pierzării. El, Domnul măririi, împăratul împăraților știe, că poporul, care astăzi cu atâta însuflețire îi cântă : Osana ! peste șase zile va striga cu aceeași insistență : Restignește-l ! că poporul, care îl întâmpină cu stâlpi de copaci, peste 6 zile îl va restigni pe Cruce ;

că poporul, care astăzi îl prime, mai strălucit, decât pe un împărat : peste șase zile îl va batjocuri, defăima, ca pe un de rele ; și în sfârșit, că cuvintele de prean, cu cari poporul însuflețit l'a aclamat »împăratului Israil« vor fi cuvintele de osândă. »pus deasupra capului său vina lui scrisă : acesta este Iisus împăratul Jidovilor!« (Matei, 27. 37.)

II.

Mântuitorul Cristos însă n'a intrat în Ierusalim ca împărat al Iudeilor, precum au crezut dânsii, ci ca împăratul sufletelor, ca să le răscumpere diu robia păcatelor prin prea curat trupul și sângele său. Această intrare triumfală a Mântuitorul Cristos o s'erbăm noi astăzi. *Serbăm învingerea adevărului, a dreptății, a dragostei creștinești.* A venit Cristos trimis de Tatăl cerească, ca să rumpă legătura patimilor, să curețe cugetele oamenilor de rătăcirii și să s'adească în inimile noastre dragostea curată alui Dumnezeu și a deaproapelui, pacea cugetelor, liniștea sufletelor, îndelung răbdarea, credința nefățărită și înfrânarea patimilor trupesti.

Iudeii în rătăcirea lor au întâmpinat pe Iisus în cetatea Ierusalimului cu stâlpi de copaci ca pe Mântuitorul lor din robia politică, noi creștinii luminați de învățăturile lui Cristos îl primim în cetatea sufletelor noastre ca pe Mântuitorul nostru duhovnicesc cu ramurile înfrânării, smereniei și a învingerii păcatelor. Iudeii vestmintele și-au lăpădat naintea lui Iisus : noi creștinii să lăpădam cugetele rele, poftele păcătoase, ura, vrăsmășia, zavistia clevetirea și răutatea inimii noastre și astfel curății de intinăciunea păcatelor să-l putem primi în lăuntru nostru cu credință, dragoste și cu stâlpii faptelor bune când se apropie de cetatea sufletului nostru prin taina sf. cuminecături ; și precum poporul jidovesc și pruncii au strigat : Osana ! așa și noi creștinii cu laude și cu cântări duhovnicesci să ne învrednicim învierii lui cei de a treia zi. Așadara s'erbarea de astăzi numai atunci va fi spre folosul nostru și spre mărirea lui Dumnezeu, și numai atunci ne vom arăta vrednici de dragostea și bunătatea lui Dumnezeu, dacă o vom serba duhovnicesc curății de spurcăciunea trupului și a sufletului, dacă »făciile sufletelor noastre le vom lumina cu iubirea de s'erați nemăncând unul pe altul cu clevetirea, pentrucă : »De bucate postindu-te, suflete al meu, și de poște necurățindu-te, îndesert te lauzi cu nemăncare, că de nu-ți se va face ție pricină spre îndreptare, ca un mincinos vei fi urit de Dumnezeu și reilor draci te vei asemana.« (Tr. p. 29.)

Esti învrășbit cu cineva ? împăca-te ! de ai furat ceva întoarce cu prisos ; de ai dus viața desfrenată, pocăește-te și desleagă sufletul tău de stăpânia poftelor ; de ai clevetit și supărat

roagă-l de iertare și așa cu inima cu-pregătește să intimpini pe Mântuitorul în taina sf. cuminicății ca să fi vred-je ziua Invierii, care se apropie, pentru că, Creștine! înzadar îți curățești locuința, înza-grăbești în sărbătorile sf. Paști la biserică haine pe sărbătoare, dacă sufletul tău geme sub povara patimilor, a cugetelor rele și a po-felor deserte: curățește și mai înainte casa sufle-tului tău!

Mântuitorul Cristos s'a pironit pe Cruce pentru păcatele tale, și tu, creștine! totuși te lipsești de fărâdelegile tale și nici săptămâna pa-timilor nu te poate deștepta. Mântuitorul Cristos a purtat cununa de spini pe cap, ca să ne cu-rețe mintea, judecată; și tu Creștine! totuș atâtea gânduri rele porți în capul tău. Mântuitorul Cris-tos de bună voie a purtat rană în coastă sa, ca să sădească în inima noastră pacea, dragostea, smerenia și răbdarea; și tu creștine nu încetezi a pismui, a vrășmași pe deaproapele tău atacân-du-i existența, reputațiunea și cinstea. Mântuito-rul Cristos a avut mâinile și picioarele pironite pe Cruce, ca ale noastre să le sfintească, ear pi-cioarele tale, Creștine! în loc să te aducă la sf. biserică, te conduc la birturi, ca acolo să-ți mănci sănătatea, averea, cinstea și să-ți îngropi fericirea pruncilor tăi, ear mâinile le ridici asupra deaproapelui tău și instrăinezi cu ele sudia rea altuia. Fariseii au răstignit pe Cristos numai odată, ear tu Creștine, care te fălești, că porți numele lui Cristos, îl restignești în toată ziua, în tot momentul prin faptele tale rele, prin ne-cinstirea bisericii lui Cristos și prin desconside-rarea poruncilor lui Dumnezeu. Tu Creștine! dejudeci și condamni pe Iuda Iscariotul, care a preferit a vinde mirul de nard, cu care cuvioasă Maria a uns picioarele lui Iisus, și tu pentru aceiași arginți îți schimbi legea, îți pă-răsești biserica strămoșească, carea te-a adăpos-țit până astăzi. Cu stălpările pismei, răutății și a viclesugului au intimpinat și fariseii pe Iisus; ferți-vă să nu cadeți în păcatul lor. Cu buzele au aclamat pe Cristos, în inima lor însă au nutrit ură iscodind motive de osândă.

Indreptați-ve dară! Intimpinați pe Cristos, pe împăratul mării cu ramurile faptelor bune, a dragostei creștinești, cu smerenia inimei ca cu mărire să poată intra în cetatea sufletelor noas-tre spre fericirea și mântuirea noastră!

Ear Tu Doamne Dumnezeu nostru, care ai ridicat pe Lazar fiind mort de patru zile, ridică și sufletele noastre din moartea păcatelor, tână-duiește pe cei zrobiți, ridică pe cei căzuți, în-toarce la pocăință pe cei rătăciți; nu ne lăsa Doamne să umblăm după voia trupului nostru, luminează mintea noastră cu razele înțelepciu-nei cei negraite, dăruiește nouă inimă curată,

liniștea sufletului: Invrednicește-ne Doamne să Te putem primi în sufletul nostru cu dragoste, cu inimă smerită și curată, ca pururea să Te putem preamări prin faptele noastre bune; că ești cercetătorul sufletelor noastre și Ție mări-re înălțăm, Tatălui și Fiului și sf. Duch. Amin!

Mihail Păcățan,
preot.

CRONICA.

* *Faptă de laudă.* Cercetându-ne fostul nos-tru preot dl Ioan Nicorescu sub a cărui zeloasă pă-s-torire s'a finit frumoasa noastră biserică, depurat mai toate datoriile parohiei, sub care s'a pus la cale și zidirea școalei, a cărei plan este și aprobat de către Veneratul Consistor; cerând poporul sfatul cum s'ar putea mai ușor zidi școala ca poporul să nu simțea-că greutate, zelosul preot, dimpreună cu harnicul no-tar cercual dl E. Barbulescu din comuna Boldur le-au recomandat a bate și arde parochia însăși cărămida necesară, contribuind fiecare cu paie și tulei rămași în urma iernei ușoare ce am avut. Poporul se însu-flește; preotul pentru escitarea și mai mare a riv-nei în popor, pune la dispoziție 2 stufi de tulei, și destul a fost ca poporul să se întrecă cu contribui-rile. Dl preot mișcându-se de însuflețirea poporului pune la dispoziția judeului comunal spre scopul zidiri școalei 10 cor., ear dl notar 20 cor.

Cu aceasta însuflețirea poporului a crescut și mai mult și sperăm cu ajutorul lui Dumnezeu că în curând vom și începe zidirea școalei.

Etă ce fac povețele înțelepte ale conducătorilor harnici și zeloși pentru înaintarea neamului că biserică și națiune. Cuvânt și faptă trebuiește poporului nostru!

Dee cerul ca astfel de conducători să aibe fie-care parochie, spre înflorirea bisericilor și a școalelor noastre de pretutindeni. Jabăr, 16/IV 1902.

Un credincios.

Se caută un elev, pentru tipografia diecesană din Arad, — care să fie de religiunea gr.-ort. român, și se aibă cel puțin 6 clase norm., sau 2 medii, — în etate de cel puțin 14 ani. A se adresa la conducătorul atelierului.

Convocare.

În sensul §§-lor 23 și 24 ai statutelor reuniunii învățătorilor dela școalele populare gr. or. române confesionale din protopopiatele Timișoara, Belinț, Com-loșul-mare și Lipova, precum și amăsurat concludului adunării generale din anul trecut a despărțământului Timișorii, se convoacă adunarea generală ordinară a

despărțământului Timișorii, pe ziua de 18 Aprilie (1 Maiu n.) 1902, la 9 ore înainte de amiază în școala confesională română de băieți din Fabricul-Timișorii. Tot atunci, la 9 ore înainte de amiază, din incidentul acestei adunări se va celebra chemarea ducului sfânt în biserică s. Ilie din Timișoara-Fabric; la care stim, membri învățători sunt invitați a asista în corpore.

Obiectele vor fi:

1. Deschiderea adunării generale prin președinte.
 2. Presentarea raportului anual al președintelui, al casierului și bibliotecarului; nu altcum și censurarea socoților.
 3. Din „exercițiile intuitive” și „limba română” va prelege cu elevii de școală Nicolae Nicorescu, învățător în Timișoara-Fabric.
 4. Economia în legătură cu istoria naturală și „fi-ica” propunere practică a președintelui Ioan Mateica învățător în Izvin.
 5. Consultare asupra prelegerilor ținute.
 6. Ascultarea operatelor și disertațiilor ce se vor citi din partea membrilor, cari în sensul §-lui 15 lit. c.) din statute trebuiesc a-se insinua la președinte cel puțin cu 3 zile mai înainte de adunare.
 7. Eventuale consultări și propuneri.
 8. Designarea locului pentru proxima adunare generală.
 9. Inchiderea adunării.
- Timișoara-Fabric, la 22 Martie (4 Aprilie n.) 1902.

Ioan Mateica,
președinte.

Constantin Micu,
notar.

Convocare.

Despărțământul protopopesc Buteni al reuniunii învățătorilor gr.-or. rom. din protopopiatele aradane I-VII. își va ținea proxima adunare Joi în săptămâna luminată la 1 Maiu st. n. 1902 în localitatea școlii confesionale din comuna Șilindia, la care toți membrii și spriginitorii învățământului sunt poștiți a participa.

Programa:

1. Chemarea Duhului Sfânt la 8 ore dimineața.
2. Prelegere practică din exercițiile intuitive „despre comună” de inv. Ioan Mladin.
3. Prelegere practică din limba maghiară „Conjugarea verbului” de un membru care va fi designat.
4. Cuvânt de deschidere.
5. Constatarea membrilor.
6. Reflexiuni asupra prelegerilor.
7. Raportul biroului.
8. Propuneri și interpelări.
9. Desigerea locului și timpului proximei adunări.

10. Autenticarea protocolului.

11. Încheiere.

Bodești, 1/14 Aprilie 1902.

Nicolae Boscai,
președinte.

Corneliu Nov,
notar.

Poșta redacțiunii.

Chesint. Întinderea ce s'a dat di-cuției a lo. edificatoare; și s'au făcut în meritul chestiunii reflexiuni din toate părțile și din toate punctele de vedere. Chestii personate cari invenineză și cari pentru cauză nu pot fi de nici un folos, nu pot găsi plasare în organul nostru.

Concurs.

Pentru întregirea în mod definitiv a vacanței parochii de clasa a II-a din Leucusești, tractul Belințului, se escrie concurs cu termin de 30 de zile dela întâia publicare în organul diecesan „Biserica și Școala” din Arad.

Emolumentele împreunate cu acest post de protoparoch sunt: 1. Sesiunea parochială constatătoare din 26 jughere pământ arător; 2. Întregirea dela stat 514 cor. 24 sil., pentru reflectanți cu evalidație sub VIII clase; 3. Birul preoțesc, după cum este fixat în fasionile așternute în scopul congruei și 4. Stolele usuat.

Concurenții la acest post au să-și instrueze petițiile lor în sensul legilor noastre în vigoare așa, ca să iasă mai pe sus de ori-ce îndoeală la iveală ei au evalidația recerută pentru clasa a 2-a și în terminul concursual să se prezenteze într-o Duminică ori într'o sârbătoare în sf. biserică din Leucusești, spre a-și arăta desteritatea în cântare și tipic, eventual în serviciul dumnezeesc și în oratorie.

Concursurile au să le aștearnă comitetului parochial pe calea oficiului protopresbiteral gr. or rom. din Belinț (Bélincz, Temes-megy.)

Comitetul parochial.

În conțelegere cu mine: GERASIM ȘERB, m. p. protopresbiter ort. rom.

—□—

Pentru îndeplinirea parochiei de clasa II din Miniș protopresbiteratul M.-Radna se escrie concurs cu termin de alegere de 30 de zile dela prima publicare în foaia oficioasă „Biserica și Școala”.

Dotățiunea se compune din folosința alor 8 jugere pământ arător pentru folosința izlasului; comuna politică solvește la an 24 coroane, birul și stolele îndatinate, și eventual întregirea dotației din vistieria statului.

Dela recurenți se cere: evalidațiunea prescrișă în § 15 litera b) a Regulamentului pentru parochii; să se presinte în sfânta biserică din loc. cu observarea § 18 din Regulament; ear petițiunile instruate cu documentele prescrișe să le trimită P. O. Dn. protopresbiter al Radnei.

Miniș, din ședința comitetului paroch. ținută la 17/30 Martie 1902.

Petru Pelle,
ad. par. preș. com.

Antoniu Coșa,
not. com. par.

În conțelegere cu: VASILIE BELEȘ, adm. protteral.

—□—

VERZEICHNISS
aller 50.000 Gewinne
 Der größte Gewinn im glücklichsten Falle
1.000.000 Kronen.
 Speziell sind die Gewinne wie folgt eingetheilt.

Sämmtliche Gewinne werden in ca. 5 Monaten gezogen und sind in Baar zahlbar.		Kronen
1	Prämie mit	600000
1	Gew. à	400000
1	"	200000
2	"	100000
1	"	90000
1	"	80000
1	"	70000
2	"	60000
1	"	40000
5	"	30000
1	"	25000
2	"	20000
3	"	15000
31	"	10000
67	"	5000
3	"	3000
432	"	2000
763	"	1000
1238	"	500
90	"	300
31700	"	200
3900	"	170
4900	"	130
50	"	100
3900	"	80
2900	"	40
50,000	Gew. u. Pr. im Betrage	13.160,000

Noroc escelent la Török.

Foarte mulți prin noi sau făcut fericiți Onorații cumpărători au câștigat la noi peste cinci și jum. milioane corone.

Cea mai cu noroc loterie în toată lumea e loteria noastră de clase reg. ung. privilegiată, care în curând se începe din nou. Din

100.000 losuri **50.000** cu

CÂȘTIGURI ÎN BANI se vor trage la sorți. va să zică, după conspectul alăturat al listei de tragere la sorți **câștigă jumătate** din totalitatea losurilor.

În timp de 5 luni se va sorta considerabila sumă de **Treisprezece milioane 160.000 corone.** Întreaga întreprindere stă sub inspecțiunea statului.

o optime	(1/8) fl.	—,75,	sau	1,50	coroane.
un pătrar	(1/4) "	1,50,	"	3.—	"
jumătate	(1/2) "	3.—	"	6.—	"
un întreg	(1/1) "	6.—	"	12.—	"

Losurile le trimitem cu rambursă sau în schimbul trimiterii banilor. Planul oficios se trimite gratis. Vă rugăm a trimite comande imediat, dar cel mai târziu până la

! Maiu a. c. cu toată încrederea la noi !

A. Török și soțiii

cașă de bancă în Budapesta.

Cea mai mare prăvălie de losuri în detail în patria noastră

Secțiunile loteriei de clase a prăvăliei noastre principale:

1. Váczi-körút 4.
2. Muzeum-körút 11.
3. Erzsébet-körút 54.

Seisoarea pentru comande se taie. Banca Török A. és Társa Budapest.

Vă rog să mi trimiteți losuri originale de 1-a clase de-ale loteriei de clasă împreună cu planul oficios.
 Suma de coroane { Vă rog a o rambursa } ce nu convine
 o trimiț cu mandat postal | o alătur în note de bancă (în timbre) | se șterge.

Adresa coresp.

Mult On. domni protopopi și Stimaților preoți!
 Cu deplină onoare aducem la cunoștință, că stabilimentul nostru de modă, e arangiat foarte bogat cu cele mai frumoase, nou fabricate, cele mai bune stoffe de reverenzi a căror negociare a ajuns cel mai mare record, despre-ce documentează dese-le comande cărora și până aci am fost în plăcuta poziție a salisface pregătim prompt: prin cel mai bun croitor din loc Adamovici : Reverenzi, Ornate de slujbă Noutatea „EXCELSIOR” să recomandă ca cea mai fină stofă de mătăasă, a cărei calitate și culoare admiră e fără părechie!
 Cu distinsă stimă: **ROSENBLÜH H. și SOȚII**
 Arad. Piața-Libertății.

GEORGE JĂNCUȘCI, conducătorul depositului.